

Dünya Klasikleri

Küçük Kemancı

Eleanor H. Porter

Dünya Klasikleri - 12

Küçük Kemancı

Eleanor H. Porter

Çeviren

Hatice Babavatan

MEB Talim ve Terbiye Kurulu'nun 2207 sayılı Tebliğler
Dergisi'nde yayınlanan kararı ile ilkökul ve ortaokul
öğrencilerine tavsiye edilmiştir.

Küçük Kemancı

Erdem Yayın Grubu : 358
Erdem Çacule : 358
ISBN: 978-975-501-311-4

Genel Yayın Yönetmeni
Melike Günyüz

Yazan
Eleanor H. Porter

Çeviren
Hatice Babavatan

Resimleyen
Mert Tugen

Görsel Yapım

© 2013, Erdem Yayınları Tic. AŞ
Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

13. Baskı: İstanbul, 2019

Baskı: Alfa Be Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.
İhtelli ÖSGB Mah. Entropi 1. Sok. No: 1B/1
Başakşehir/İstanbul T: 0212 485 21 25
Matbaa Sertifika Numarası: 34365

ERDEM YAYINLARI TİC. A.Ş.
Başak Mah. Mevlana Celaleddini Rumi Cad. No: 26
Bodrum Kat: 34460 Başakşehir/İstanbul
T: 0212 485 34 00 F: 0212 485 34 01
bilgi@erdemyayinlari.com.tr www.erdemyayinlari.com.tr
Yayıncı Sertifika Numarası: 40018

Bu kitabın sahibi:

Ön Söz

Bir toplum kültürünü, kendi tarihi içinde biriktirdiği ve nesilden nesile aktardığı değerlerden oluşturur. Kültür yaşayan, gelişen ve etkileşen bir oluşumdur. Bu sebeple diğer kültürlerle sıkı bir etkileşim içindedir. Bütün kültürler birbirlerinden ilham alıp beslenirler. İşte klasikler de bu beslenmenin en önemli göstergesidir.

Evrensel kültürün ortak paydası olan Batı klasiklerini çocuklarımızla buluşturmak amacıyla, orijinal dilinden sadeleştirerek yirmi beş eserden oluşan bir seçki hazırladık. Heyecanlı, duygulu, şaşırtıcı pek çok maceranın yer aldığı bu seçkinin, klasikler için iyi bir rehber olmasını ümit ediyoruz.

Kitap Hakkında

Küçük Kemancı, dünya çocuk klasiklerinin başyapıtlarından biridir. Orijinal adı "Just David" (Sadece David) olan bu eser, Türkçeye kitabın içeriğinden dolayı Küçük Kemancı olarak çevrilmiştir.

Dünyaca ünlü bir kemancının oğlu olan David, babasının ansızın ölümüyle çok sıkıntılı günler yaşar. Holly ailesi David'e sahip çıkınca David'in yaşantısı düzene girer. Çevresindeki herkese sevgi dağıtarak hayata bağlayan David, Holly ailesinin yanında çok güzel günler geçirir. Her gün keman çalar. Babasını hatırlamanın, onunla paylaştığı güzel günleri tekrar yaşamamanın en güzel yolu da budur. David yeni arkadaşlıklar kurar. Asla vazgeçemeyeceği dostluklar oluşturur. Onlarla her şeyini paylaşır. Sevmek ve sevilmek David'in dünyasının vazgeçilmez unsurlarıdır. David'in hikâyesini okurken onda kendinizden çok şey bulacaksınız. Onunla ormanda gezintiler yapacak dostlarınız için doğanın en güzel kokulu çiçeklerini toplayacaksınız.

David sizin de arkadaşınız olabilir. Onu seveceksiniz.

Dağ Evi

Uçsuz bucaksız dağların arasında sevimli bir dağ evi vardı. Küçüktü ama kırmızı çatısıyla çok uzaklardan bile fark edilebiliyordu. Arkasına aldığı kayalar ile kuzeyrüzgârlarına ne kadar da cesurca karşı koyuyordu.

David'in (Devid) her sabah neşeyle seyrettiği ırmak, küçük tepelerden süzülerek mavi göle akıyordu.

Dağ evinin etrafında başka hiçbir ev yoktu. Bu şirin dağ evinin çevresinden belirgin yollar da geçmezdi. Ama David'in yaşlı babası, bu dağ evine ulaşmak için hep kestirme yollar bulurdu. Hem de hiç kaybolmadan. David, babasının bu özelliğini çok seviyordu. Çünkü biliyordu ki ne kadar uzaklaşırlarsa uzaklaşınsınlar, hiçbir zaman kaybolmayacaklardı.

Babası, David'in her şeyiydi. Bir zamanlar güçlü kollarıyla onu birkaç defa havaya zıplattığında bütün dünyalar David'in olurdu. Ancak son günlerde David'in babası ya-

taktan çok az kalkar olmuştı. Hiç kesilmeyen öksürükleri, David'i korkutuyordu. David, "Ya bir gün babam daha çok hastalanırsa." diye düşünüp üzülüyordu. Bir gün,

- David, burada yaşamak hoşuna gidiyor değil mi, diye sordu yaşlı adam.

- Hoşuma gitmek mi? Burada, gümüş derenin serinliğinde, yaprakların ısıltısında yaşamaya bayılıyorum, dedi David.

- Ama buralardan vazgeçmek zorundayız David, dedi yaşlı adam derin derin nefes alarak.

- Vazgeçmek mi? Peki ama neden? Yaşamak için buradan daha güzel bir yer bulabileceğimizi hiç sanmıyorum babacığım, dedi David.

Bunu söylerken David, neredeyse ağlayacaktı. Yaşlı adam oğlunun gittikçe yumuşayan sesinin altında eziliyordu.

Altı yıldan beri onun bütün bakımını üstlenmişti. Bundan büyük bir zevk duyuyordu. Ama artık o kadar hastaydı ki David'in onu bu durumuyla anımsamasını hiç mi hiç istemiyordu. O zaman acıları bir kat daha artıyordu. Hastaydı hem de çok. Bu acıların kendisini ölüme yaklaştırdığının farkındaydı. Ölümden korkmuyordu. Ama David'in gözleri önünde ölmek istemiyordu.

Altı yıl ne kadar da çabukgeçmişti. Yaşlı baba, oğlunun sevgisiyle canlanmış, onun için planlar yapmıştı. Onunla beraber nefes almış, yüreğini onun sevgisiyle doldurmuştu.

Yaşlı adam bir an için derin düşüncelere dalmıştı. Kendi kendine "David, benim küçük yavrum." diye fısıldadı. Sonra da David'i karşısına oturttarak konuşmaya başladı:

- David, yarın buradan gitmemiz gerekiyor.
- Baba, lütfen burada kalalım, diye yalvardı David.
- Gideceğiz David, derken yaşlı adamın sesi biraz daha güldü.

David babasına karşılık veremedi. Onu kırmak istemiyordu.

Elveda Şirin Dağ Evi

Yaşlı adam oğluylay yaptığı yorucu konuşmanın ardından güç kazanmış gibi görünüyordu. Neredeyse hiç ses çıkarmadan ayağa kalktı. Elleri hiç titremeden duvardaki resimleri indirdi. Resimler onun için çok önemliydi. Her birinin ayrı bir anısı ve güzelliği vardı. İşte bu nedenle onları büyük bir dikkatle sararak çekmeceye koydu.

David, kapının eşiğinde durmuş babasını seyrederken hüzünlü bir şekilde,

- Babacığım, peki nereye gideceğiz, diye sordu.

Yaşlı adam:

- Geriye dönüyoruz küçüğüm, dedi.

Sonra da devam etti:

- Senin gümüş renkli vadinden geçeceğiz. Çevremizdeki bütün güzelliklere son bir defa bakarak buralardan uzaklaşacağız. Ama üzülme, daha güzel yerler bulmaya

çalışacağız. Kim bilirbelki uzaklarda, hem de çok uzaklarda sevebileceğimiz başka yerler de olabilir.

David küçük gözlerini daha da kısarak sordu:

– Peki ama yolulmadan nasıl gideceğiz o kadar uzak yerlere?

– Yürüyerek gitmeyeceğiz ki David. Trene bineceğiz, diye karşılık verdi yaşlı adam.

Tren denilince David'in yüreği pır pır çarptı. İsteksiz çıktığı bu yolcuğun en eğlenceli kısmı hiç şüphesiz tren olacaktı. Gözlerini kapadı. Upuzun, siyah bir trenin hayalini kurdu. Trenlerin çocukların şirin birer dostu olduğunu bilirdi David. Şimdi onun da bir dostu olacaktı. David gözlerini açtı. Ağır ağır hareket eden babasına bakarak,

– Buraya bir daha dönmeyecek miyiz baba, diye sordu.

Yaşlı adam hiç yanıt vermedi. Sessizliğin süresiuzadıkça David'in sabrı tükeniyordu. Cesaretini toplayıp bir daha sormak istedi. Ama bunu yapamadı.

Yaşlı adam ve David yanlarına çok fazla bir şey almadılar. Eski kemanlarından başka... Zaten çok fazla şeye de gereksinimleri yoktu. Yaşlı adam her geçen gün, sonunun yaklaştığını iyi anlıyordu. Bir an önce David'i trene bindirmekten başka düşüncesi yoktu. Onun gözleri önünde ölmemeliydi. İşte bu nedenle yaşlı adam çok yük almayıp bir an önce taşlık vadiden geçmek, David'i uğurlamak istiyordu.

Yolculuk, adamın düşündüğünden daha yorucu geçiyordu. Bir babaydı. Ama yine de korkuyordu. İçinden bir ses ona başaramayacağı bir işe başladığını haykırıyordu. Ama o içindeki sese inat büyük bir cesaretle kayalıkların ardından aşağılara doğru süzülüyordu. David de yorgun adımlarla babasının ardından gidiyordu.

Baba oğul öğle zamanı bir dere kıyısında durup dinlendiler. Yemek yediler. Yaşlı adam kesik kesik nefes aldı. Güçlkle doğruldu.

David babasının durumuna çok üzülüyordu. Ama korkusundan hiçbir şey söyleyemiyordu. Bütün yüreği ile yardım ederek ayağa kalkmasını sağladı.

Yolda tek tük insanlarla karşılaştılar. Ama hiç kimse ağır yürüyen bu baba oğul ve onların taşıdıkları kemani ile ilgilenmedi.

Öysa yaşlı adamın bir adım daha atacak gücü kalmamıştı. Çok geçmeden de yere yığıldı. David elindeki her şeyi fırlatarak babasının yanına koştu. Bütün gücüyle onu omuzlarından tutarak,

– Baba, ne oldu sana, diye haykırdı.

Karşılık alamayan David ısrarla bir kez daha sordu:

– Baba, neden benimle konuşmuyorsun? İşte benim, oğlun David!

Yaşlı adam, David'in elini sıktı. Karşısında duran, acıdan

iki büküm olmuş oğlunun bakışları altın da güçlkle kalkıp oturdu. Ona hiçbir şey söylemeden elini cebine soktu. Fildişi¹ minyatürlü² saati ile birkaç altın çıkararak David'e uzattı.

Oğlunun bir şey söylemesine izin vermeden,

– Bunları sakla. Gerekli oluncaya kadar da asla kullanma, dedi.

David gözyaşlarını elinin tersiyle silerken başını salladı.

– Aferin benim küçük meleğim, dedi yaşlı adam. Sen çok iyi bir çocuksun. Beni şimdiye kadar hiç üzmedin. Bundan sonra da üzmeyeceğinden eminim. Senden şu yaşlı baban için son bir şey yapmanı istiyorum.

David büyük bir sessizlik içinde babasını dinliyordu. “Son bir şey” ile babasının ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

– Bir an önce buradan git melisin, diyerek konuşmasına devam etti babası.

Bunu duyan David:

– Sensiz buralardan nasıl gidebilirim, diye bağırdı.

David belki de hayatında ilk kez babasıyla bu kadar yüksek sesle konuşmuştu. Babasının son isteği onun için kabul edilir gibi değildi.

¹ Fildişi: Filin dişlerinden oyularak yapılan sert, beyaz madde. Genellikle takı ve süs eşyası yapımında kullanılır.

² minyatür: Çoğunlukla eski yazma kitaplarda görülen, renk, gölge ve oylun duygusu yarattırılmayan küçük, renkli resim sanatı.

David içini çekti. Hava gittikçe karardığı için babasının yüzünü iyi göremiyordu artık. Onun ellerini sıkıca tuttu.

- Seni nasıl bırakabilirim babacığım, diye fısıldadı.

Yoldan geçen at arabasının tekerleklerinin çıkardığı sesi duyan David ağlamayı kesti. Arabacı yavaşça yanlarına yaklaşp,

- Yardım ister misiniz, diye sordu.

Başkalarından bir şey istemekten çok utanan David bu defa hiç çekinmedi.

- Evet efendim. Sizin yardımınız babamın hayatını kurtarabilir. Lütfen bize yardım edin, dedi.

Arabacı, yaşlı adamın yerinden kalkmasına yardımcı oldu. Onu arabaya bindirdi.

Arabacı, arabayı büyük bir titizlikle sürdü. Bu taşı dağ yolunda yaşlı ve hasta adamın incinmemesi için elinden gelen her şeyi yaptı. Çok geçmeden ıslıl ıslıl bir köye vardılar. David babasına destek olarak onu arabadan indirdi. Bir yandan da gecenin bu zamanında daha önce hiç gelmedikleri bu yerde ne yapacaklarını düşünüyordu.

David bu karamsar düşünceler içinde ilerlerken pek yakınlarında bir buğday ambarının bulunduğunu sezdi. Biraz düşündükten sonra güçlükle ayakta duran babasına bakarak,

- Şurada kalabiliriz babacığım. Tabi eğer içeri girmeyi başarabilirsek, dedi.

Vadide

Güzel bir haziran akşamüstü serinliği, yerini gecenin ürkütücü karanlığına bırakmıştı. Dolunayın parlak ışıkları bile köyü yeterince aydınlatamamıştı. Bay ve Bayan Holly (Holi) evlerinin balkonunda oturmuş yarın neler yapacaklarını konuşuyorlardı.

Bay Holly tam içeri girmeye hazırlanıyordu ki çok uzaklardan gelen bir keman sesi duydu. Bu ses, bir şiir gibi etkileyici gelmişti kulaklarına.

Bayan Holly de aynı şiirsel sesle oturduğu yerden kalkmış kocasına şaşkınlıkla bakıyordu.

- Simeon (Simon), sence bu ne olabilir, diye sordu.

Adam karısının sorusunu karşılıksız bıraktı. Bu sesin nereden geldiğini de bilmiyordu.

Dikkatle dinlendikten sonra Bayan Holly:

- Bu bir keman sesi, dedi kocasına.

Karı koca neyle karşılaşacaklarını bilmeden sesin geldiği

yöne doğru yürümeye başladılar. Ses besbelli ki ambardan geliyordu. Ama kim samanlıkta keman çalmak isteyebilirdi ki?

Sesin ambardan geldiğinden hiç şüphe yoktu. Bay Holly samanlığın kapısını yavaşça açtı. Yavaşça içeri girdi. Korku dolu gözlerle çevreye bakındı. Kemanın sesi artık iyice belirginleşmişti.

Bay Holly samanların üzerine boylu boyunca uzanmış, ay ışığı altında kâğıt gibi beyaz görünen yaşlı bir adam gördü. Bay Holly'nin kafası bütünü karıştı. Önce bir keman sesi sonra da samanların üzerinde uzanmış yatan bir adam. Peki ya keman, onu kim çalıyordu?

İşte tam bu sırada kemanın sesi birdenbire kesildi. Bunun yerine küçük bir çocuk yalvarmaklı bir sesle,

– Rica ederim efendim. Benim babam olur. Lütfen ona dokunmayın. Zavalcılık gün boyunca pek hastaydı.

Bay Holly biraz endişeli bir sesle,

– Siz kimsiniz, burada ne arıyorsunuz, diye sordu.

– Efendim, benim adım David. Çok uzaklardan geliyoruz. Babam yolda hastalanınca buraya sığınmak zorunda kaldık. Hiç meraklanmayın yarın buradan ayrılacağız.

Bay Holly çocuğa acıyan gözlerle baktı.

David, Bay Holly'ye çok teşekkür etti.

– Efendim, aslında babam çok güçlü bir adamdır. Ancak

birdenbire hastalandı. Burası olmasaydı biz ne yapardık? İnanın çok büyük bir iyilik yaptınız. Bize kızmadığınız için çok teşekkür ederim, dedi.

Bay Holly yaşlı adamın solgun yüzüne bakarak,

- Oğlum, baban için mutlaka doktor çağırmalıyız, dedi.

Yaşlı adama doğru yürüdü. Yanına gittiğinde onun ölmüş olduğunu gördü. Birden heyecanlandı.

Dışarıda heyecanla bekleyen karısını yanına çağırdı.

- Sen çocuğu al eve götür. Ben doktor çağırmaya gidiyorum, dedi.

David, Bay Holly'nin neden bu kadar telaşlandığını anlamadı. Bayan Holly, David'e babasının öldüğünü söyleyince David ne hissedeceğini bilemedi. Kendi kendine "Demek babam çok uzaklara gitti." diye düşündü.

David'in dünyadaki tek varlığı ölmüştü. Küçük yaşına rağmen ölümün ne demek olduğunu çok iyi biliyordu David. Bir gün babası ona şöyle demişti:

- Her insan mutlaka bir gün ölür. Ben artık yaşlıyım. Bir gün ölürsem söz ver bana, asla üzülmeyeceksin, demişti.

David, şimdi babasız kalmıştı. Sadece babasız mı? Hayır, evsiz, annesiz, sevgisiz, müziksiz, her şeysiz kalmıştı. Babası David'in her şeyiydi.

Ama babası ona ölümden söz etmişti. Üzülmemeliydi. David babasına söz vermişti bir kere. Asla üzülmeyecekti.

İki Mektup

Bayan Holly, "Bu küçük yürek, bu kadar kocaman acıyı nasıl taşıyabilir?" diye düşünüyordu kendi kendine. David'i alıp eve götürdü.

Onun için bir yatak hazırladı. Bu yatak, uzun zaman önce oğlu John'un (Con) yattığı yataktı. Bayan Holly yıllardır kimsenin orada yatmasına izin vermemiştir. İşte şimdi, küçük David, minik elleriyle gözlerini ovuşturarak yatağa girdi. Bayan Holly, David'in üstünü örttü.

David, yabancı bir evde, ismini bile bilmediği birisinin yatağında uykuya daldı.

David için yorucu bir gün olmuştu. Gece ise babasının artık yaşamadığını öğrenmişti.

Ertesi sabah kalktığında vücudunun her yerinde ağrılar hissediyordu.

Babasız olarak uyandığı ilk sabahtı. Yüreğinde daha önce

hissetmediği derin bir acı vardı. Bu acı o kadar büyüktü ki David yaşama sevincini yitirmişti.

Sıkıca örtüldüğü yorganın altından ellerini çıkardı. Gözlerini ovuşturdu. Biraz sonra yatağının içinde doğruldu.

Çok geçmemişti ki kapı vuruldu.

– Günaydın David. Kahvaltı yapmak ister misin?

Gelen Bayan Holly idi. David ne yapmak istediğini bilmiyordu. İçinde hissettiği en büyük duygu özlemdi. Daha şimdiden babasını çok özlemişti.

Bay Holly yavaşça içeri girdi.

– Nasılsın David, diye sordu.

David bir an için nasıl olduğunu düşündü. Kısık bir sesle,

– Sanırım iyiyim, diye yanıtladı.

– İyi olmalısın David. Eminim ki baban senin üzülmeni hiç istemezdi, diyerek David'e güç verdi.

Sonra da,

– Bak baban senin için ikitane mektup bırakmış. Bunları ilk önce sen okumalısın, dedi.

David birden heyecanlanmıştı. Babasına ait bir şey onu çok heyecanlandırmıştı. Çünkü babasından bir daha haber almayı hiç ummuyordu.

Yattığı yerden hızla doğruldu. Mektubu açıp okumaya başladı. Daha ilk cümlede gözlerinden iri iri yaşlar yuvarlandı.

Okumayı bitirince,

- Babam bunu çok uzaklardan yazmış, dedi.

Bütün gün boyunca David'in kulaklarında babasının mektupta yazdıkları yankılandı.

"David, yavrum Ben çok uzak bir yere gidiyorum. Ama sen bunun için üzülmemelisin. Aynen bana söz verdiğin gibi. Keman çalmayı asla bırakma. Onun dostu ol. Bana gezdiğin dünyanın güzelliklerini, kemanından çıkan hoş seslerle anlatırsın." diyordu mektup.

Yaşlı adamın yazdığı ikinci mektup David için değildi.

Bay Holly eline aldığı mektubu yüksek sesle okumaya başladı. Çevresindekilerin de duyabileceği kadar yüksek bir sesle okudu.

"Şimdi David kendisini bu büyük dünyada çok yalnız hissedecek. Ben ömrüm yetene kadar onun yanında kalacağım. Ancak artık çok yaşlıyım. Bu mektubu okuyan kişi! David'ime sevecenlikle davranınız. Onun kalbi sadece iyilik ve güzellikle doludur."

Bay Holly, mektuptan çok etkilenmişti. Baba olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. David'in babası iyi bir insan olmalıydı. Acaba kimdi? Mektuptaki imzayı okumaya çalıştı. Ama bütün çabalarına rağmen ne karısı Bayan Holly ne de arkadaşları Higgins ve Larson yaşlı adamın attığı imzadan onun kim olduğunu öğrenememişti.

Yeni Hayat

Holly çiftliğinin buğday ambarında yaşlı bir adamın ölü olarak bulunması küçük köyde dedikoduya sebep oldu.

Bu yaşlı adam ve onun durmaksızın keman çalan küçük oğlu kimdi? Nereden gelmişlerdi? David'e kim bakacaktı? David nerede kalacaktı? Köydeki herkes merak içinde bu soruların cevaplarını düşünüyorlardı.

Bayan Holly, David'i çok sevmiştir. David'in yanlarında kalmasını istiyordu. Ama daha küçük yaşta olan David'in kendilerine yardım edebileceğini hiç sanmıyordu. David onlar için ancak büyük bir yük olabilirdi. Bakalım Bay Holly bu işe ne diyecekti? Bayan Holly, kocasının David'in yanlarında kalmasına izin vereceğini düşünüyordu. Ancak, evde bir kişinin daha olması, harcamaların daha da artacağı anlamına geliyordu. Yine de kocasının, bu küçük çocuklu sokağa atmayacağından emindi.

Çok gönüllü olarak olmasa da David'in kendileriyle kalmasını Bay Holly de kabul etti. Karısına,

- Bu çocuğu iyi çalıştır. Küçük ama sana yardımcı dokunabilir, dedi.

David için yeni bir hayat başlamıştı. Artık babası yanında olmayacaktı. Daha önceleri hiç tanımadığı Bayve Bayan Holly'nin evinde kalacaktı. Onların ekmeğinden yiyecekti.

Bu yeni hayatında mutlu olabilecek miydi? Olmalıydı. Babası onun mutlu olmasını isterdi. O da elinden geleni yapmalıydı. Çok çalışmalıydı. Mademki evin bir üyesiydi, üzerine düşen görevleri yerine getirmeliydi.

Bir gün Bayan Holly David'i yanına çağırarak şunları söyledi:

- David senden bana yardım etmeni istiyorum.

David ise,

- Tabii efendim. Çok güçlü bir çocuk değilim. Ama emin olun ki elimden gelen her şeyi yaparım, dedi.

- Peki o hâlde anlaştık. Bugünkü ilk işin mutfaktaki boş sepeti odun ile doldurmak, diyerek David'e sepeti uzattı.

David hafifçe öne doğru eğilerek Bayan Holly'yi selamladı.

- Tabii efendim, diyerek odadan çıktı.

David odun sepetini alarak odunluğagitti. Yığınlar arasındaki küçüklü büyüklü odunları sepete dızmeye başladı.

Odun kütüklerinden bir tanesinin altında, toprağın içinde oynaşan kurtları gördü.

- İşte bu tam bana göre, diyerek kurtların kendi aralarındaki dansına o da katıldı. Şarkı söylemeye, el çırpmaya başladı ve küçük solucanlara,

- İşte bu harika. Dağdaki evimiz dede size çok benzeyen solucanlar vardı. Yoksa onlar sizin akrabanız mı oluyor, diye fısıldadı.

David solucanların kıvrak danslarıyla coşmuş, yapması gereken şeyleri unutmuştu. Bayan Holly, David odunlukta uzun bir süre kalınca meraklanarak oraya gitti.

"Zavallı yavrucağ sakın odunların altında kalmasın!" diye endişelendi. Ama odunlukta David'i şarkı söylerken bulunca öfkelen-di.

- Yapman gereken bunca işin arasında demek bir de dans ediyorsun ha, diye haykırdı.

David biraz utanarak biraz da üzülerek Bayan Holly'ye baktı.

- Özür dilerim efendim. O kadar güzel dans ediyorlar ki onlara eşlik etmek istedim, dedi.

Bayan Holly hızla odunluktan ayrılırken David işinin başına döndü. Odunları sepete doldurmaya devam etti.

Tam sepeti alıp dışarı çıkacakken bir de ne görsün.

Dışarıdan gelen bir kelebek sepete konmuş. Renkli ka-

natları olan bu kelebek David'i heyecanlandıracak ve işini unutturacak kadar güzeldi. Ama David kelebeğe bakarak,

- Çok güzelsin kelebekçik. Aynen kemanımdan çıkan sesler gibi uçuyorsun. Ama şimdilik yapınam gerekenler var, dedi.

Sonra da kelebeğe iyice yaklaştı. Kimsenin duymasını istemeden fısıltıyla konuşarak,

- Öğleden sonra kırlarda buluşalım. Ben kemançalarım sen de uçarak dans edersin. İstersen solucanları da davet ederiz, dedi.

David yeni edindiği arkadaşlarının yanından ayrıldı. Doldurduğu sepetini alarak nutfağa Bayan Holly'nin yanına gitti.

Yabancı Kadın

David öğle yemeğine kadar çalışmıştı. Bayan Holly ile yemek yerken bir yandan da konuşuyorlardı.

Bayan Holly:

- Söyle bakalım çalışmak nasılmış, diye sordu.

- Biraz yorucu efendim. Ancak yararlı bir şeyle uğraşıyor olmak gerçekten çok güzel, dedi ve hemen ardından,

- Efendim bugün gezmeye gidecek misiniz, diye sordu.

- Gezmeye mi, nereye?

- Dağlara, kırlara, yani bu çiftliğin arkasındaki koskocaman ormana.

- Hayır David, benim yapacak daha önemli işlerim var. Hem sonra ormanda boşu boşuna dolaşıp ne yapacağım ki?

İşte bu soru David'i kızdırmıştı. Doğayı çok seven David, Bayan Holly'ye,

- Boşu boşuna da ne demek! Orman insana çok şey

öğretir. Oradaki her ağacın bir adı vardır. Gökyüzü orada bir başkadır. İnanın bana Bayan Holly orman size şu evdeki işlerinizden çok daha fazla şey öğretir, dedi.

Kadın hayatında ilk defa küçücük bir çocuktan bunları işitiyordu. İşte bu nedenle David'e şaşkın şaşkın bakıyordu.

David ise Bayan Holly'nin kendisini anlamamasına çok üzölmüştü. Cebinden babasının mektubunu çıkararak okudu. Gözlerinden damla damla yaşlar süzölürken şunları düşünüyordu:

"Beni ancak babam anlayabilir."

Mektubu yeniden cebine koyduktan sonra kemanını aldı. Evin içinde daha önce hiç görmediğı bir odadaki mobilyaların tozunu alan Bayan Holly'ye baktı. Onun da duyabileceğı bir şekilde kemanını çaldı. Bu sesi çok beğenen Bayan Holly sanki kemanın sesinde David'in kalp atışlarını duyuyordu. Küçük David, bütün yüreğıyle keman çalıyordu.

Akşam olmuştu. Günü yorgunluğunu balkonda dinlenerek atan Bay Holly, keman sesiyle irkildi. David'in yanına giderek onun kulaklarını çekmek istedi. Bütün gün çalışan birisini kimsenin rahatsız etmeye hakkı yoktu. Bayan Holly kocasına engel oldu.

– Yavrucuğı bırak Simon. Babasına özlemini böyle gideriyor. Zaten şimdi onu yatıracağım, dedi.

Kadın çok geçmeden David'in yanına gitti.

– Haydi David, uyku zamanı geldi, diyerek onu odasına götürdü.

David, duvardaki böceklere arkasını dönerek üstündekileri çıkardı. Bayan Holly'nin verdiği sarı geceliği giydi.

Yatağa girmeden önce babası için dua etti. Babasının mutluluğu için gözyaşı döktü. Çok geçmemiştir ki babasının ona verdiği altınlar aklına geldi. Onları gerekli olacağı güne kadar saklamasını söylemişti babası. O da öyle yaptı.

İçini rahatlatan derin bir nefes aldı. Sarı madenleri bir araya getirerek kitaplığın en üst rafındaki kitapların arkasına dikkatlice yerleştirdi. Sonra da yatağına dönerek mışıl mışıl uyudu.

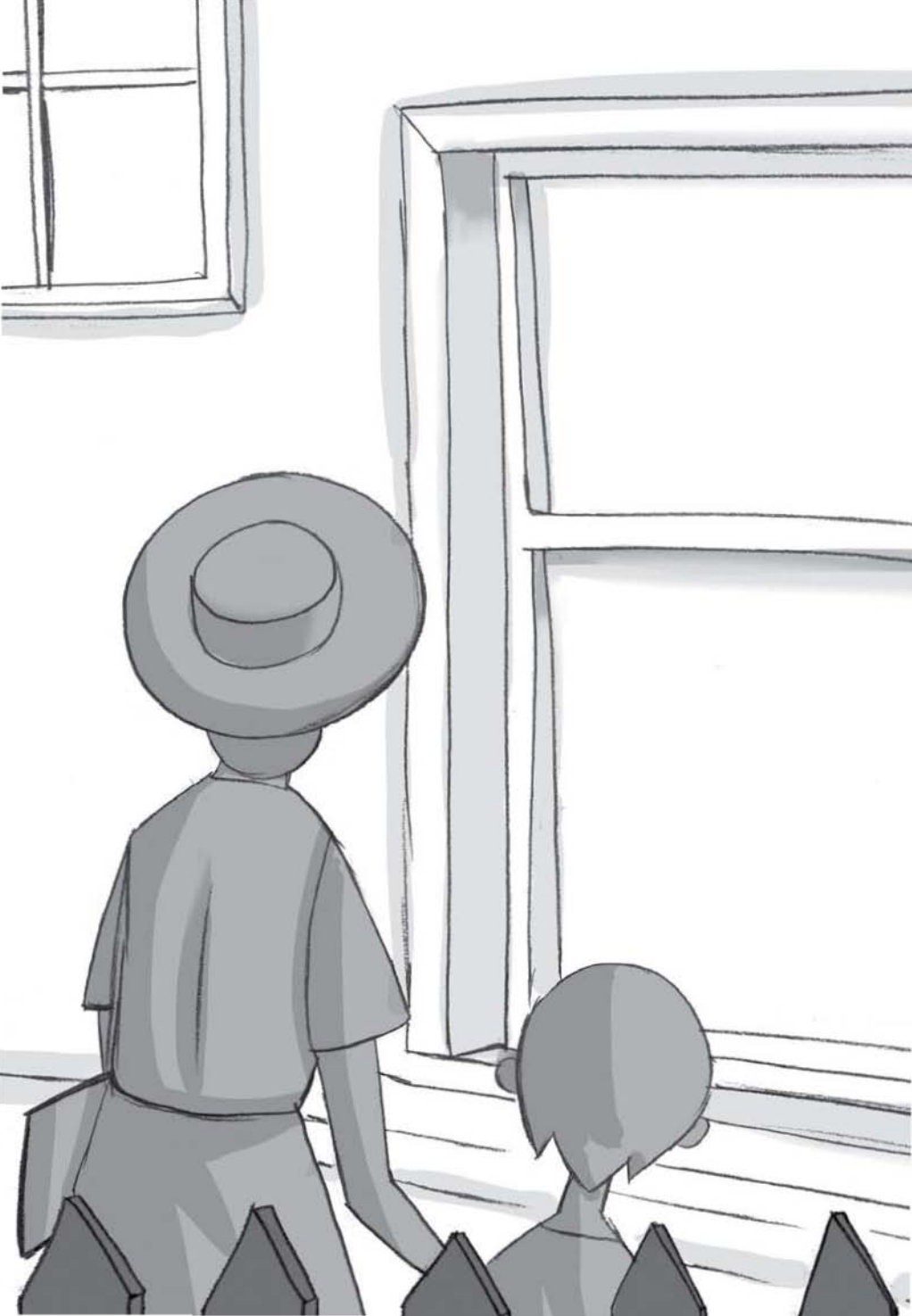
David'in çiftlikte geçirdiği ikinci sabah birincisi gibi oldu. Bu defa odun sepetini doldurmak için çiçeklere, böceklere bütünü boş vermek zorunda kaldı.

David öğle yemeğinden önce işini bitirmişti. Mutfağın yanına kadar gelmişti ki Larson'un canı sıkılmış bir şekilde avluda dolaştığını gördü. Larson, Bay Holly'nin yakın bir arkadaşındı. Belli ki söylemek istediği bir şey vardı.

Larson:

– Bayan Holly, lütfen bir dakika gelir misiniz? Kapıda bizim dilimizde konuşmayan bir bayan ve küçük bir çocuk var, dedi.

Bayan Holly başka bir dil bilmiyordu. Ama belkiyardım

edebilirim düşüncesiyle Larson'un ardından kapıya kadar gitti.

Kadın, Bayan Holly'yi görünce anlaşılmaz sözlerinden birkaçını söylemeye başladı. Bayan Holly sadece boynunu büktü. ● sırada avluya giren kocasına baktı.

- Simon, bu bayanın ne istediğini anlayabilir misin, diye sordu.

Bay Holly de kadının ne istediğini anlayamamıştı. Kadın derdini kimseye anlatamamanın verdiği üzüntüyle bitkin düştü. Yorgun bir şekilde sessizleşti. Çevredeki insanların iyi niyetli olmalarına rağmen kendisini anlayamayacaklarını gördü. Bu arada David avluya çıktı. Yabancı kadının yanına giderek onunla konuşmaya başladı.

Bay Holly, David'e şaşkınlıkla bakarak sordu:

- Kadının ne dediğini anlıyor musun?

David sanki yaptığı çok normal bir şeymiş gibi,

- Elbette anlıyorum. Yoksa siz anlamıyor musunuz, diye sordu.

Bay Holly, biraz utanmış bir şekilde,

- Peki ne istiyormuş, diye sordu.

- François Sarel'i soruyor. Kocasının kardeşi oluyormuş. Kadının kocası İtalya'dan gelirken bir istasyonda inmiş. Sonra da treni kaçırmış.

Larson hemen öne atılarak,

- Ben Sarel'in evini biliyorum. Bu bayanı ve oğlunu oraya götürebilirim, dedi.

David, yabancı kadına durumu açıkladı. Kadın o kadar çok sevinmiş ki David'i kucakladı. Kendisini anlayan biri olduğu için çok mutlu olmuştu.

Kadın ve oğlu, David'e teşekkür ederek oradan uzaklaşırken Bay Holly David'e,

- Demek sen bir İtalyan'sın, diye fısıldadı.

- İtalyan

- Efendim ben Fransızca da bilirim. Bunları kitaplardan öğrendim, deyince Bay Holly'nin şaşkınlığı bir kat daha arttı. Ufacık bir çocuk. Bir sürü yabancı dil biliyor. İnanması pek güç.

Demek bu çocuk pek bilmiş bir çocuktur.

David Holly Ailesinin Bir Üyesi

David'in çiftlikte geçirdiği üçüncü geceydi. Küçük David mutfağın üstündeki sevimli odada üçüncü gecede de keman çalıyordu. Sanki keman çaldığında, dağlardan esen rüzgârla babasına ulaşıyor, onun yaşlı ellerini tutarak kirlere dolaşıyordu.

Babası ona masallar anlatıyordu. David, ismini bile bilmediği ağaçları babası sayesinde tanıyor du. David'in kemani, David ile babası arasında çok güçlü bir bağıdı.

Alt katta ise Bay ve Bayan Holly, David hakkında konuşuyorlardı.

Bayan Holly, bir anne şefkatiyle yüklü sesiyle,

- Neye karar vermeli bilmem ki, diyordu.

Bay Holly ise kaba bir sesle,

– Onu kimse evine almak istemiyor. Baksana keman çalmaktan başka hiçbir şey bilmiyor, dedi.

– David çok kültürlü ve zeki bir çocuk. Yaşının küçük olmasına rağmen okuma ve yazmayı biliyor. Bizim bilmediğimiz dillerde konuşabiliyor. Ona haksızlık etme Simon, diye çıktı karısı. İtalyan kadınla nasıl konuştuğunu sen de gördün.

– Evet haklısın. Ama bütün bunlar burada ne işe yarar ki. Bize güçlü, kuvvetli biri gerekli. Ağaç kesebilecek, onları sepetlere doldurabilecek biri.

Kadın çaresizce boynunu büktü. Kocasının dediklerine hak vermemesi mümkün değildi. Ama onun David’e karşı hissettikleri bir başkaydı sanki. Ona baktığında oğlu John’u görüyordu.

John çocukluğundan bu yana ressam olmayı istemişti. Evin bütün duvarlarını kaplayacak kadar resimler yapmıştı. On sekiz yaşına geldiğinde ise en büyük düşü dünyaca ünlü bir ressam olmaktı. Ancak Bay Holly oğlunun ressam olmasına var gücüyle direnmişti. Hatta öfkeli olduğu bir gün evdeki bütün kalemli kırıyordu. O zaman da John evi terk etmişti. Aradan yıllar geçmesine rağmen John eve dönmemişti. Besbelli ki babasına ka bi kırılmıştı. Arada sırada mektuplar yazıyordu. Ama oğlunun özlemiyle yanan Bayan Holly için bu mektuplar yetersiz kalıyordu.

İşte Bayan Holly, David'e baktığında oğlu John'u hatırlıyordu. David'in keman tutkusunu oğlunun kalem tutkusuna benzetiyordu.

Belki de bu nedenle David'in onlarla beraber kalmasını istiyordu. Ona göre David, Holly ailesinin bir üyesi olmalıydı.

Bayan Holly bu derin düşünceler içindeyken kocasının sesiyle irkildi.

– David'i artık yatır. Bu saatte keman çalmasına dayanamıyorum.

Kadın kocasının sesindeki sertliğe aldırmadan,

– Simon, David'e bakınca John'u hatırlıyorum, dedi.

Bay Holly'nin yüzündeki gergin hatlar yumuşadı. Yerini hafif bir gülümsemeye bıraktı. Yorgun ve kısık bir sesle,

– Ben de, diyebildi.

– O zaman ona mutlaka sahip çıkmalıyız. Onu başkalarına bırakmamalıyız, dedi Bayan Holly.

– Zaten başkasının onu almak isteyebileceğini hiç sanmıyorum, dedi Bay Holly. Sonra da,

– Paramız bir çocuğa bakmak için yeterli değil, diye ekledi.

– Bankada biraz paramız olduğunu sanıyorum Simon, dedi karısı.

– Evet ama o acil durumlar için ayrılmış bir para, hem o kadar da çok değil.

– Zaten David, çok şey isteyen bir çocuk değil ki! Bize çok pahalıya mal olacağını hiç sanmıyorum. Biz neyersek o da onu yer.

Bayan Holly kocasını ikna etmeyi başarmıştı. David onlarla beraber kalacaktı. Bu onlara neye mal olacaktı bilmiyordu. Ama Bayan Holly, David'i her zaman yanında görmeyi istiyordu.

Yorucu İşler

Bay Holly, David'in kendi evlerinde kalmasını kabul etmişti. Hem de daha önceki gibi geçici olarak değil. David istediği kadar orada kalabilirdi. Bu David için hayatında yeni bir dönemin başlaması anlamına geliyordu. Doğaya âşık olan, dağlarda tepelerde dolaşarak yaban çiçeklerini incelemeyi seven David için bu, hayatında yeni bir dönemin başlaması demekti. Bu, can sıkıcı bazı kuralları da beraberinde getiriyordu.

Tarla işlerinde çalışmak, toprağı çapalamak, kötü otları iyilerinden ayırmak, ayırdıklarını sepetlere doldurup taşımak... İşte bunlar David'in sabahtan akşama kadar yapmak zorunda olduğu işlerden sadece birkaçıydı.

David ayrıca her gün sinirlenecek bir şeyler bulan Bay Holly ile çalışmak zorunda olduğu için de üzgündü. Ama kendisine yemek veren, yatacak yer sağlayan bu insanlara

karşı minnet borcunu ödemek zorundaydı. Her ne kadar Bay Holly, David'in yaptığı işleri beğenmiyorsa da David, kendi boyundan büyük, kendisinden daha ağır ot çuvallarını bile büyük bir ustalıkla kaldırıyor du.

David, çok uzun bir süre geçmeden işleri nasıl yapacağını öğrenmişti. Üzerine düşen her bir görevi büyük bir ustalıkla yapmaya çalışıyor du. Yorucu bir günden sonra akşamları keman çalarak yorgunluğunu gideriyor du. Babasını anarak, onun en sevdiği şarkıları söylemeyi çok seviyor du. Bu ona biraz acı veriyor du. Ama bütün bir günün yorgunluğunu babasıyla beraber atmak onun için çok büyük bir zevkti.

Çiftlikte günler su gibi akıp geçiyor du. David her yeni günü yeni şeyler öğrenmiş olarak bitiriyor du. Onun öğrenme isteği, kendisine verilen bütün buyrukları yerine getirmek için büyük bir çaba harcaması, David'in kısa bir zamanda herkes tarafından sevilmesini sağladı. Bay Holly, David'in çalışkanlığını takdir ediyordu. Akşamları onu yalnız bırakarak, yapmak istediği şeyleri gerçekleştirmesi için fırsat veriyorlardı. Böylece Bay Holly ilk günlerde David için koyduğu yasakları bir bir kaldırıyor du.

David devamlı çalışmasına rağmen uğraştığı işlerin yararsız olduğu düşüncesinden bir türlü kurtulamıyor du. Yaptığı her iş ona, boş ve anlamsız geliyordu. Zevk aldığı şeyleri akşamüzeri işler bitince yapabiliyordu. Havanın

güneşli olduğu günlerde gezilip görülecek ve keşfedilecek yerler buluyordu. Yağmur yağdığı zamanlarda ise şöminenin üzerinde duran kitapları kurcalıyor, Bay ve Bayan Holly'yi şaşırtan bir arzuyla kitap okuyordu. Ancak kötü havalar onu kitaplarla baş başa kalmaya zorlamadıkça o her defasında kemanıyla gezintiye çıkıyordu. Bu gezilerinde, Bayan Holly için çiçekler topluyor, gece yalnızlığını paylaşsın diye kırlardan böcekleri bir kavanoza koyup eve getiriyordu.

İlk Arkadaş

David zaman geçtikçe doğayla ve çevresiyle daha da ilgilenmeye başladı. Başlangıçta insanlarla konuşmayı pek sevmeydi. Onların sevimsiz tavırları, yüzlerindeki katı ifadeleri çok itici bulurdu.

Ancak yaşı büyüdükçe kendisinin daha çok farkına varıyordu. Kendisi gibi neşesi ve üzüntüleri olan, bazen ağlayan bazen de gülen insanları tanıma isteği onu daha sevimli kılıyordu.

Bir gün çalıştığı tarlanın yakınındaki yolun kıyısında, arabasının içinde oturan doktoru gördü. Hastalandıkları zaman insanlara sağlık dağıtan doktorun görevi, David için çok önemli göründü birden. "Keşke güler yüzlü bu doktor, benim babamı da iyileştirseydi." diye düşünürken birdenbire,

- Ben büyüyünce doktor olmalıyım, dedi.

David'in yaşadığı köyde bir bakkal ve bir de demirci

vardı. Onların da elbette çok önemli görevleri vardı. Ama doktorun göreviyle kıyaslandığında bunlar o kadar da önemli değil diye düşündü David.

Zaman durmadan akıp geçiyordu. David her gün işlerini bitirdikten sonra dağlara çıkıyor, gezintiler yapıyordu. Keman çalıyor, çiçekler topluyordu. Yorucu bir günün yükünü böylece üzerinden atıyordu.

Ancak son günlerde, kendisinde olmayan çok önemli bir şeyin farkına varmıştı David. Hiç arkadaşı yoktu. Evet, keman, kitaplar, mis gibi kokan çiçekler hepsi onun arkadaşlarıydı. Ama bu David için yeterli değildi, ta ki bir gün Joe ile karşılaşınca kadar.

Bir akşamüzeriydi. David köydeki yıkık dökük evlerin arasından biraz hüzünlü bir şekilde ormana doğru yol alıyordu. Babasının kendisi için bıraktığı mektuplardan birinin son cümlesi aklına gelmişti:

"Sen güzellikleri kemanında bulacaksın. Hatta güzel olmayan dünyalarda bile..."

David dalgın dalgın yürürken küçük bir el omuzuna dokundu. Arkasına dönüp baktığında darmadağın saçları tozlar içinde olan bir kız gördü. Kız kirli ellerini cebine sokarak bir demir para aldı. David'e uzatarak,

– Bunu size Joe (Coe) gönderdi, dedi.

David çok şaşırmıştı.

– Joe da kim? Bana neden para gönderiyor, diye sordu kıza.

Kız gözüünün içine kadar sokulmuş kirli saçlarını elleriyle geriye ittikten sonra,

– Joe senin biraz daha keman çalmanı istiyor. Size daha çok para gönderecekti. Ama bundan başka parası yokmuş, dedi.

David şaşkınlığını gizleyemedi. Gözlerini iri iri açmış kıza bakıyordu. Bir yandan da “Demek benim keman çalmamı isteyen biri daha var. Babacığımın başka kimse keman çalışımı beğenmez sanıyordum.” diyordu. David gerçekten çok şaşırmıştı.

İri gözlerini açmış kıza bakıyordu. Kız ise Joe’nin kendisine verdiği parayı uzatıyordu. David parayı almadı, alamazdı.

– Bunu lütfen Joe’ya geri götür. Ben kemanımı para karşılığında çalmıyorum. Bana Joe’nin nerede olduğunu söyler misin, dedi.

Bunun üzerine kız:

– İşte pencerede. ● benim erkek kardeşim, dedi.

David kızın işaret ettiği pencereye baktığında sapsarı saçlı bir çocuk gördü. Joe solgun yüzlü, büyük gözlü, David yaşlarında bir çocuktü. Koskocaman gözleriyle hep aynı noktaya bakıyor, bir yandan da durmadan gülümsüyordu.

David pencerenin yanına yaklaşarak seslendi:

– Merhaba Joel! Çaldığım parçalardan hoşlanıyor musun?

Joe, incecik sesiyle karşılık verdi David'e:

– Vadinin dibindeki gümüşlü gölün sesini duyuyorum sen keman çalınca. Gökte uçuşan kuşların kanat sesleri, yavaş yavaş sürüklenen bulutların, hışırdayan ağaçların sesi geliyor kulaklarıma. Kemanını çok seviyorum David.

David duyduklarına inanamıyordu. Bu güzelyüzlü çocuk, David'in kemanını eline aldığı anda hissettiklerini söylüyordu. David, Joe'yi çok sevmiştir. Joe onu yukarı çağırmıştır. Joe'ya en çok sevdiği şarkıyı çalmak için yanına gitti.

David, Joe'nin minik elini tutup onu selamladıktan sonra,

– İşte bu benim kemanım. Ona yakından bakabilirsin, deyince Joe:

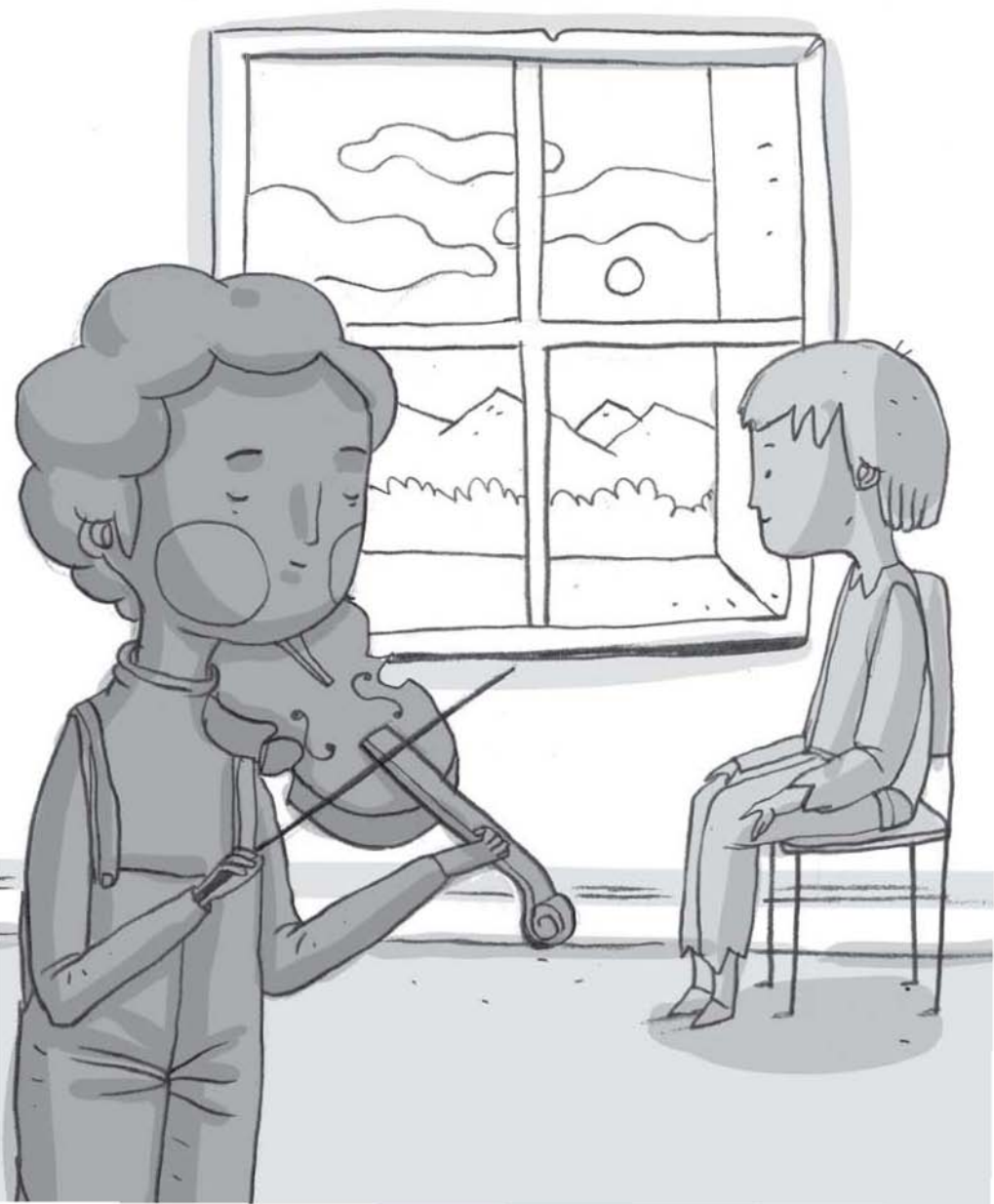
– Ben hiçbir şey göremiyorum David. Ben körüm, diye karşılık verdi.

David, Joe'nin gözlerine bir daha baktı. Gerçekten de Joe kördü. David'in boğazına düğümlenen sözleri yarım kalmıştı. Ne diyeceğini bilemedi. Kendisini toparlayarak,

– Üzülme Joel! Göremezsen bile, ona dokunabilirsin, dedi.

Joe, David'in kemanını eline aldı. İnce parmaklarını tellerin üzerinde yavaş yavaş dolaştırmaya başladıktan sonra en sevdiği şarkıyı çalmasını rica etti.

David kemanını eline aldı. Dünyanın güzelliklerini, akan

dereyi, masmavi bulutları, yemyeşil ağaçları hiç görmemiş olan çocuğu mutlu etmek için çaldı, çaldı, çaldı. Kemanın sesinde sonsuz bir acı vardı.

David'i tanımak âdeta Joe'nin hayatını değiştirmişti. David de yeni arkadaşını sevmişti. O günden sonra yoksul olduklarını bildiğinden her zaman gelirken yanında bir şeyler getirirdi. Bazen birkaç bisküvinin Joe'yi ne kadar mutlu ettiğini gördükçe o da mutlu oluyordu.

Ormandaki Köşk

David, bazen tarladaki işlerini bitirdikten sonra Joe'yi de yanına alarak geziye çıkıyordu. Joe'nin gelemediği zamanlarda ise gezilerini tek başına yapmak zorunda kalıyordu.

Bir gün köyden ayrılıp daha önce hiç yürümediği bir yere gitti. Yürüdüğü bu taşlı yol, onu o çevrenin tanınmış zenginlerinden Bayan Barbara Houlbourk'un (Holburk) köşkünegötürdü.

David çevresi ağaçlarla çevrili bu köşkün güzelliklerle dolu bahçesine girdi. Misgibi kokuların yükseldiği bahçede neşeli neşeli yürümeye başladı. Burası ona peri masalındaki cennet bahçelerini hatırlattı. Uzun zaman hiç kimseyle karşılaşmadan yürüdü. Sonra bu büyük cennet bahçesinde keman sesinin eksik olduğunu düşündü. Kemanını kutusundan çıkararak çalmaya başladı.

Yemyeşil ormanın kuytuluklarına gizlenmiş olan bu

köşkün bahçesinde keman sesi ne kadar da büyüleyiciydi.

Etrafı kaplayan keman sesi, köşkün sahibinin kulağına ulaşmakta gecikmedi. Bayan Houlbourk yerinden fırlayıp sesin geldiği yere doğru yürümeye başladı. Bahçede oturmuş keman çalan David'i görünce kaşlarını çattı. Yüksek sesle,

– Ey çocuk! Sen orada ne yaptığını zannediyorsun, diye haykırdı.

Sesin geldiği yöne irkilerek bakan David:

– Efendim, burası çok güzel. Keman çalmak için de çok güzel bir yer, diye düşündüm dedi.

Genç kadın, bu sevecen bakışlarla etrafı süzen çocuğa kızamayacağını anladı. Hatta hafifçe gülümseyerek,

– Senin gibi ufak bir çocuk nasıl bu kadar güzel keman çalabilir, diye sordu.

David ona sorulan soruya en güzel şekilde karşılık verdi. Önce kendisinden ve babasından söz etti. Kemana olan tutkusunu, kendisiyle ilgili her şeyi genç kadına anlattı.

Kendisini büyük bir ilgiyle dinleyen Bayan Houlbourk bu küçük çocuğu gerçekten sevmeye başlamıştı.

David kemanyla güzel bir parça daha çalarak köşkten ayrıldı.

David'in Yeni Arkadaşları

Keman çalan David'in ünü yavaş yavaş her yerde artmaya başladı. Köydekiler akşam saatlerinde çaldığı kemanla herkesi büyüleyen bu çocuğu tanımaya başladı.

David'i gören çocuklar hep bir ağızdan,
– İşte kemancı geliyor, diye bağıyorlardı.

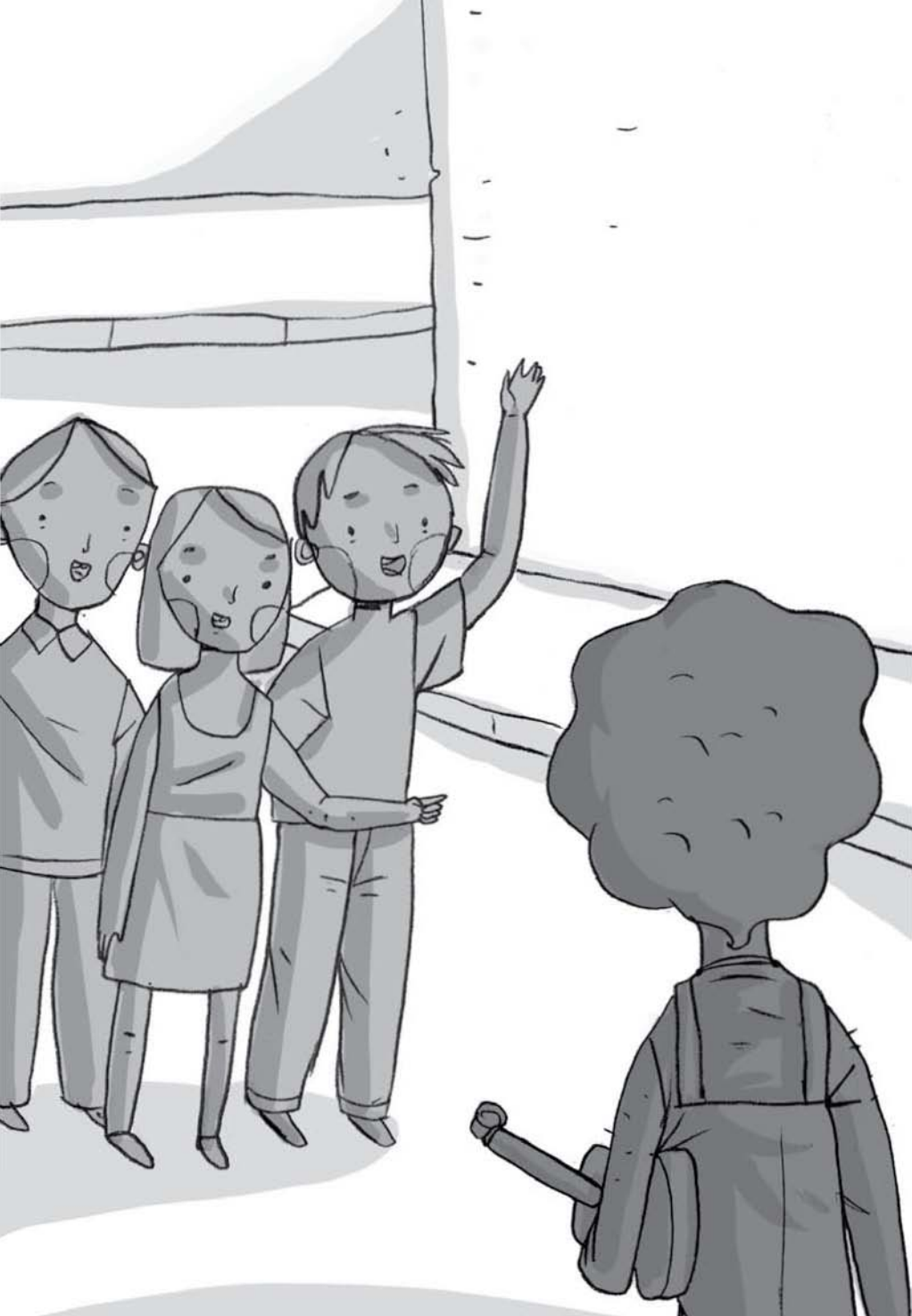
David kendisine yakıştırılan bu isme çok sevinmişti.
Yine bir gün çocuklar David'e,
– Kemancı, nasılsın, diye seslendiler.

David de insanlardan esirgemediği sınırsız gülümsemesi ile,

– İyiyim, ya siz nasılsınız, diye karşılık verdi.

Bu kalabalık çocuk grubunun içinden David'e en iyi davranan Jill (Cil) olmuştu. Jill'in minicik bir kedisi vardı. Bu kedi her zaman, çocukların hücumuna uğrardı. Çocuklar bazen onu kuyruğundan bağlayarak, bazen de üzerine su atarak çok rahatsız ederlerdi.

Jill, David'in kemanını çok sevmişti. Onu dinlerken bulutların üstünde uçtuğunu zannediyordu.

Jill'in ondan yaşça büyük abisi Jack (Çek) de David'in keman çalmasını çok beğeniyordu. Çünkü Jack de keman çalıyordu ve o David'in kendisinden daha iyi olduğunu düşünüyordu. Bunu David'e belli etmeye çekiniyordu. İçten içe onu kıskanıyordu. O da David kadar güzel keman çalmak istiyordu.

Jack, kendisinden yaşça küçük olan bu çocuğun nasıl bu kadar güzel çaldığını çok merak ediyordu. Bir gün,

– Allah aşkına David! Sana keman çalmayı kim öğretti, diye sordu.

David:

– Babam, dedi.

Jack, David'i yanına çağırdı. Onu kucagina oturttu.

– Babanın adı ne David, diye sordu.

David:

– Babamın adını bilmiyorum. Ben onu hep baba diye çağırırdım, deyince Jack gülümsedi.

– Ama David. Babanın mutlaka bir ismi vardır, öyle değil mi, dedi.

David gayet sakın bir şekilde,

– Hayır, dedi. Hayır, babamın adı baba. Sadece baba.

David uzun uzun babasını anlattı Jack'e. Jack ve onun küçük kardeşi Jill, David'i büyük bir dikkatle dinlediler.

David böylece kendisine yeni arkadaşlar edinmiş oldu.

Ormandaki Şatodan Bakınca

David, birgün ormandaki o güzel köşke tekrar gitmeye karar verdi. Bayan Houlbourk'un onu çok iyi karşılayacağından da emindi.

Köşkün bahçesinde David'i gören Bayan Houlbourk hemen köşke çağırdı. David şaşkın bakışlar arasında köşke girdi. Her yer ne kadar da ıslıl ışıldı. Bayan Houlbourk, David'i köşkün en üst katına çıkartarak her yerin ne kadar hoş görüldüğünü David'e göstermek istedi.

Buradan bütün köyü görmek mümkündü. Hatta Jack ile Jill'in evi bile görünüyordu. David uzun uzun manzaraya, özellikle Jack ile Jill'in evine baktı. ● kadar yüksekteydi ki. Gerçekten de çok küçük olan bu ev şimdi minicik görünüyordu. David:

- İşte burası Jack'in ve Jill'in evi, deyince Bayan Houlbourk irkildi.

– Sen Jack’i nereden tanıyorsun, diye sordu.

– Kısa bir zaman önce tanıştım Jack’le. ● da keman çalıyor, dedi.

Bayan Houlbourn’un Jack’in ismini duyunca rengi sararmıştı. Bunun farkına varan David:

– Efendim, iyi misiniz, diye sordu.

– Evet David, çok iyiyim. Haydi aşağı inelim, dedi.

– Lütfen biraz daha burada kalmaz mıyız, diyeyalvaran bir sesle Bayan Houlbourn’un yüzüne baktı David.

– Hayır olmaz David. Gel artık buradan inelim, dedi Bayan Houlbourn.

Bir Masal

David ertesi gün Jacklere gitti. Jack'i ve Jill'i görür görmez,

- Sizin evinizi dün çok uzaklardan gördüm, diye haykırdı.

- Hele bir soluklan küçük kemancı! Nereden gördün bakalım? Yine ormanda gezintiler emi çıktın, diye sordu Jack.

- Evet Jack. Bilmem Bayan Houlbourk'u tanır mısınız? Onun köşküne gittim. Köşkün en üst katından her yer o kadar güzel görünüyordu ki, dedi David.

Jack'in gülen yüzü değişti. Bakışlarını yere çevirdi.

- Seni üzecek bir şey mi söyledim Jack? Bayan Houlbourk'utanimakzorunda değilsin, dedi. Ben de onunla yeni tanıştım. Yeni dost oldum. Ama sen hâlâ benim dostumsun.

David, Jack'in üzüntüsünü hemen fark etmişti. Ama nedenini yanlış anladı. David, başka bir dost daha bulduğu

için Jack'in ona küstüğünü sandı. Oysa Jack'in üzüntüsünün sebebi başkaydı.

Jack, David'in endişeli sesini duyunca gülümsedi.

– Beni sevdiğini biliyorum David, dedi.

Sonra da,

– Haydi yemek yiyelim, diye ekledi.

Jack, David ve Jill bir şeyler atıştırmak için masayı hazırladılar.

– Jack, şimdiye kadar hep ben konuştum. Sana annemden ve babamdan söz ettim. Haydi bakalım konuşma sırası sende, dedi David.

Bunun üzerine,

– Benim anlatacak çok bir şeyim yok, dedi Jack.

David:

– Senin çocuklara anlatacağın masalların da mı yok, diye sorunca Jack:

– Ben pek masal bilmem. Ama hiç unutmadığım bir masal var. İsterseniz onu anlatayım, dedi.

David yerinde durur mu? Çok sevindi ve Jack'e,

– Hemen anlat Jack. Bu masalın adı ne, diye sordu.

Jack biraz düşündü. Üzgün bir ses ile,

– Masalın adı Prens ve Yoksul Delikanlı, dedi.

David ve Jill sevinçle ellerini çırpıldılar.

– Evet. Seni dinliyoruz, dediler.

– Biraz hüznü bir masal. Sonu mutlu bitmiyor çünkü. Yine de dinlemek isterseniz anlatayım, deyince David hemen söze atıldı.

– Evet Jack anlatmanı istiyoruz. Belki biz sonunu değiştirebiliriz, dedi.

– Hiç sanmıyorum, diye karşılık verdi Jack. Masalı anlatmaya başladı.

“Zamanın birinde güzel mi güzel bir kız varmış. Bir de onun çok sevdiği bir oğlan. Kız doğuştan prenses değilmiş. Oğlan da doğduğunda yoksul değilmiş. Kız başka bir ülkede yaşıyormuş. Oğlan ise küçük bir köyde, küçük bir evde yaşıyormuş.

Nasıl olduysa güzel kız ve oğlan birbirlerini tanımışlar. Yaz tatillerinde halasının köşküne gelen güzel kız, her geldiğinde oğlana hediyeler getirirmiş. Oğlan da köyün dağlarındaki en güzel çiçeklerden ona taçlar yaparmış. Her gün ona binbir çeşit çiçekler toplar, köşkün kapısının önüne bırakırmış. Çiçekleri, oğlanın bıraktığını bilirmiş güzel kız. Onları defterlerinin arasına koyar saklarmış.

Fakir oğlanın çok pahalı hediyeler alacak kadar parası yokmuş. Ama kemanıyla duygulu şarkılar besteler, güzel kıza hediye edermiş. Kız da bu parçaları çok sevmiş.

Bir gün Güzel kızın halası ölmüş. Halasının sahip olduğu her şey, güzel kıza miras olarak kalmış. Güzel kız artık

prensesler kadar zenginmiş. Bir gün hiçbir şey söylemeden, veda bile etmeden fakir oğlanı köyde bırakarak oralaradan çok uzaklara gitmiş. Fakir oğlan, güzel kızın gittiğinden habersiz ona çiçekler toplamış. Köşkün kapısına bırakmış.

Ertesi gün elinde yeni topladığı başka taze çiçeklerle köşke gitmiş. Bir denegörsün! Önceki gün bıraktığı çiçekler, bıraktığı gibi orada öylece duruyor. Ondan sonraki günlerin hiçbirinde güzel kız, fakir oğlanın topladığı taptaze çiçekleri alınaya gelmemiş.

Çünkü güzel kız artık bir prenses kadar zenginmiş. Uzak ülkelere giderek fakir oğlanı unutmuş. Fakir oğlan ise hiç ümitsizlik kaybetmeden beklemiş durmuş. Aylar su gibi geçmiş. Yıllar hiç durmadan akmış. Ama güzel kızdaki bir haber alamamış. Fakir oğlan en sonunda anlamış ki güzel kız bir daha asla dönmeyecek. Onu unutmaya çalışmış. Ama o onu unutmaya çalıştıkça çiçekler daha güzel açmış. Sanki haydi fakir oğlan! Gel beni sevdiğin kıza hediye etmek için topla, diyorlarmış hep bir ağızdan.

Yıllar geçmiş. Fakir oğlan güzel kızdaki bir daha haber alamamış. Burada da masal bitmiş."

Masalın bittiğini duyan David şaşkınlıkla,

– Ama Jack nasıl olur? Benim okuduğum masalların hepsi mutlu sonla biter, diye itiraz etti.

Jack, gözleri nemli,

– Bu senin bildiğin masallardan biraz farklı. Masaldan daha çok gerçeğe yakın, diye karşılık verdi.

David ve Jill masalın sonunda yalnız kalan fakir oğlana çok acıdılar.

Jack:

– Sizlere daha güzel bir masal anlatmalıydım belki de, deyince David:

– Bu masalın sonunu hepimiz istersek güzel bir sonla bitirebiliriz David, dedi.

Acıklı bir aşk hikâyesi dinleyen David, hikâyenin başkahramanının Jack ve Bayan Houlbourk olduğunu bilmiyordu. Ama ona göre insanlar hiçbir zaman mutsuz olmamalıydılar. Sorunlar mutlaka en güzel şekilde çözülmeliydi.

David Okula Başladı

Zaman ne kadar da çabuk geçmişti. David bahar ve yaz aylarını tarlada çalışarak geçirmişti. Akşam işlerini bitirdikten sonra yaptığı geziler ise ona yepyeni dünyaların kapılarını açmıştı. Yeni arkadaşlar edinmişti. John, Jill, Bay Jack ve Bayan Houlbourk, David'in en çok görüştüğü arkadaşlarıydı.

David eylül ayında köyün okuluna girdi. Bu, sıradan bir çocuk olmayan David için zor günlerin başlaması anlamına geliyordu.

David Latince biliyordu. Matematik bilgisi de çok iyiydi. Ancak tarih bilgisi iyi değildi. Bu durum onun hangi sınıfa konacağı konusunda büyük bir zorluk oluşturdu.

David kurallara uymaktan pek hoşlanmıyordu. Merak ettiği bir şeyi sormak için parmak kaldırma gereği duymuyordu. Söyleyeceği sözleri öğretmenininden izin almadan, üstelik bağıra bağıra söylemekten hiç çekinmiyordu.

David, bir gün öğretmeninden izin almadan sınıftan çıktı. Neden mi? Okulun bahçesinde sırsıklam bir kedi gördüğü için. Hayvancık bahçede tır tır titriyordu. David onu görünce dayanamadı. Koşarak sınıftan çıktı.

Herkes şaşkın bir biçimde olanları izliyordu. David neden hiçbir şey söylemeden sınıftan çıkmıştı?

Çok geçmeden herkes sebebin ne olduğunu öğrendi. David sırsıklam bir kediyle sınıfa girdi. Öğretmeni David'e ne diyeceğini şaşırmıştı. Onu kırmadan uymalıydı.

Ona,

– David, kedileri çok mu seviyorsun, diye sordu.

David heyecanla yanıt verdi:

– Evet efendim. Ben bütün hayvanları çok severim. Onlarla dans eder, şarkılar söylerim. Ama baksanıza kedicik biraz daha dışarıda kalsaydı hastalanacaktı, dedi.

Öğretmeni ve sınıftaki arkadaşları David'e yardım ettiler. Kediyi küçük bir kutunun içine koydular. Her şey yoluna girdikten sonra öğretmeni David'e,

– David, dışarı çıkmak istediğinde benden izin almayı unutma. Yoksa senin nereye gittiğini çok merak eder, üzülürüm, dedi.

David söz verdi. Bir daha sınıftan çıkmak istediğinde mutlaka izin alacaktı.

Çok geçmeden okuldaki düzene alıştı.

Ormanda Bir Gezinti

Okul dışında David'in yapacağı az şey vardı. Ders çalışması gerektiği için Bay Holly David'i çok fazla çalıştırmıyordu.

Bir cumartesi günü idi. Ekim ayının ortası olduğu hâlde hava düğü ve parlaktı. David dışarı çıkmamak için kendisini zor tutuyordu.

Bayan Holly mutfakta hamur yoğuruyordu. Bay Holly ise bahçede patatesleri söküyordu.

David yavaşça Bayan Holly'nin yanına yaklaştı. Ona,
- Ben ormanda gezintiye çıkmak istiyorum. Kışa girmeden önce ormanı ziyaret etmeliyim. Sizin de gelmenizi istiyorum, dedi.

Öğleden sonra hamur tamamen yoğrulmuş, patateslerin hepsi sökülüştü. David, Bayan Holly'yeyeniden yalvarmaya

başladı. Bir kerecik olsun, onların da gelmelerini ne kadar da çok istiyordu.

Sonunda kabul ettiler. Hep beraber ormana gezintiye çıktılar. Bu gezinti Bay ve Bayan Holly için pek alışılmadık bir şeydi. Bayan Holly ağır ağır ormanda yürürken, Bay Holly ise pek dalgın görünüyordu. David en öndeyürüyordu. Onda kendi sarayını gezdiren bir kral hâli vardı. Gördüğü her böcek ile ilgili geniş bilgiler verdi. Onlara ormandaki dostlarından, sincaplardan, tarla farelerinden söz etti.

Akşamüzeri gezinti sona erdi. Ormanın sessizliği ve yumuşaklığı herkesi çok etkilemişti. Bütün günü yapılan yorucu gezintiye rağmen herkes çok dinlenmiş gibiydi.

Bayan Houlbourk David'ten Masalı Dinliyor

Ekim ayı pek tatlı geçti. David, okul saatleri dışında her fırsatta gezintiler yaptı. Jill ve Jack'i ziyaret etti. Bayan Houlbourk'u da unutmadı. Çünkü Bayan Houlbourk David'e güzel masallar, öyküler anlatıyordu. Yine bir gün Bayan Houlbourk bir masal anlatmıştı. Her nedense David ona şöyle dedi:

- Biliyor musunuz Bayan Houlbourk, burası bana prensesi hatırlatıyor. ● da böyle bir köşkte yaşıyordu.

- Bir peri masalından mı söz ediyorsun David?

- Pek sayılmaz efendim. Bir peri masalı değil. Kız bir prensesmiş. Hem de çokgüzel bir prenses. Aslında prenses doğmamış. Sonradan prenses olmuş. Prensese olunca da daha önceleri sevdiği fakir oğlanı unutmuş. Ama fakir oğlan ona yıllarca çiçek toplamaktan hiç vazgeçmemiş. Belki bir gün döner diye köşkeğiden her yolda onu beklemiş. Ama prenses

bir daha dönmemiş. Bana bu masalı Bay Jack anlattı. Hem de o kadar güzel anlattı ki. Sanki masalı kendisi yazmış.

Jack'in ismini duyan Bayan Houlbourk'un rengi sarardı.

–Efendim, sizi üzdüm mü yoksa? Üzülmeyin, dedi David.

–Merak ettim David! Bay Jack'in anlattığı şu masalı bana daha ayrıntılı anlatır mısın, diye sordu Bayan Houlbourk.

David anlatmaya başladı. Yoksul delikanlı ile prensesin öyküsü Bayan Houlbourk'un gözlerinden akan yaşlara sebep oldu. Masalın sonuna yaklaşan David'i titrek bir sesle durdurarak sordu:

–David sence yoksul delikanlı, prensesi o yollarda hâlâ bekliyor mudur?

David:

–Onu o kadar çok sevmiş ki mutlaka bekliyordur, diye karşılık verdikten sonra hiç zaman kaybetmeden, masalı kaldığı yerden anlatmayı sürdürdü.

Masalın kahramanlarına karşı duyduğu güçlü yakınlıktan doğan coşkununla öyküyü tamamladı.

Sonunda tatlı bir sesle,

– Ama sonu hiç iyi bitmiyor. Bu da beni çok üzüyor, diye fısıldadı.

Bayan Houlbourk masalın bitmesini zor beklemişti. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. David gittikten sonra da uzun uzun masalı ve Jack'i düşündü.

David Hastalanıyor

Bir sabah David uyandığında, kendisini çok kötü hissetti. Yataktan kalkamayacak kadar kötü. Başında daha önce hiç hissetmediği bir ağrı vardı. Sanki günlerce hiç uyumamıştı.

Bayan Holly, David için çok endişelendi. Çok geçmeden gelen doktor, David'in ağır bir nezleyle yakalandığını söyledi. Bu haber herkesi sevindirmişti. Bir nezle ne kadar ağır olursa olsun, Bayan Holly'nin kaydattığı ıhlamura karşı koyamazdı.

Öyle de oldu. Bayan Holly David'e çok iyi baktı. Kendisinden annesevgisini esirgemeyen Bayan Holly sayesinde David çok hoş bir hastalık devresi geçirdi. Gücü yerine geldiğinde ise yatağına bir kral gibi oturdu. Kendisini ziyarete gelen dostlarını karşıladı. Onların yanında olmasına ne kadar da gereksinimi vardı. İnsanın hasta olduğu zamanlarda sevdiği insanları daha çok özlediğini anladı. Odası dostlarının getirdiği çiçeklerle, meyvelerle dolmuştu.

Hastalığı sırasında onu şaşırtan iki olay olmuştu. Bunlardan ilki Bayan Houlbourk'nın onunla çok yakından ilgilenmesiydi.

İkincisi ise bir gün Jack onu ziyarete geldiğinde olmuştu. Jack ve David pencere kıyısında oturmuş havadan sudan konuşuyorlardı. Birdenbire kapının önünde bir araba durdu.

– Bu Bayan Houlbourk'un arabası, diye haykırdı David.

Bunu duyan Jack, yerinden fırladı.

– Benim mutlaka gitmem gerekiyor, diyerek hızla oradan uzaklaştı.

Jack'in bu kaçır gibi gidişi David'i çok şaşırtmıştı.

Bayan Houlbourk, David'e bahçesinden çok güzel güller toplamıştı. Ayrıca kendi elleriyle onun için kurabiye yapmıştı. Sıcacık çaylarını yudumlarken nedense Bayan Houlbourk, David'in anlattığı masaldan söz açtı.

– Biliyor musun David, ben de o masalın sonunu hiç beğenmedim. Onun sonunu değiştirebilme şansımızın olmasını çok istedim, dedi.

David sıcak gülümseyişiyle,

– Kim bilir? Belki de değiştirebiliriz, dedi.

Çok geçmemişti ki David sağlığına kavuştu. Artık eskisinden daha güçlü hissediyordu kendisini.

Şimdi kendisini ziyarete gelen dostlarını ziyaret etme zamanı gelmişti. David, kendisini zor günlerinde yalnız bırakmadıkları için hepsine teşekkür etmek istiyordu.

Önce Bayan Holly için sonbaharın en güzel çiçeklerini topladı kırlardan. Bir demet yaptı. Bayan Holly, gittikçe daha fazla sevdiği David'in evlerinde kalmasından gün geçtikçe daha fazla mutlu oluyordu.

Masahın Kahramanları

David iyileşince ilk ziyaret ettiği kişi Jack oldu. Ona,
– Neden o gün hızlıca kaçtın, diye sordu.

Jack:

– Öyle gerekiyordu, diye çok kestirme bir yanıt verdi.

David bu yanıtı pek beğenmemişti. Ama belli ki Jack bu konu üzerinde konuşmak istemiyordu. Ayrıca Jack'in canı çok sıkkın görünüyordu. Onu biraz neşelendirmek için,

– Jack biliyor musun? Bayan Houlbourk da sonu kötü biten o masalı hiç beğenmedi. Sonunu hep beraber değiştirmeye ne dersin, dedi.

Jack bunu duyunca,

– Ne? Sen o masalı Bayan Houlbourk'a mı anlattın, diyerek şaşkın gözlerle David'e baktı.

– Evet. Kötü bir şey yaptığımı sanmıyorum, dedi David.

– Hayır. Kötü bir şey yapmadın tabii ki, dedikten sonra sessizce koltuğa oturdu Jack.

David:

– Bu masalın değişmesini herkes istiyor, dedi.

Jack:

– Bayan Houlbourk istemiyor olabilir, deyince David öne atıldı:

– Bana istediğini söyledi ama, dedi.

Jack ne hissedeceğini bilmiyordu. Yıllar önce yaşanmış bu masalı tekrar yazmak, sonunu değiştirmek. Bu yıllardır hayalini kurduğu şeyin ta kendisiydi. Ama ya tekrar hayal kırıklığı yaşanırsa diye korkuyordu. Korkmakta da haklıydı.

Jack, David'e önemli bir sır verdi:

– Sonunu beğenmediğin masalın kahramanlarından biri benim. Diğer de Bayan Houlbourk, deyince David yerinden sıçradı.

Jack'in ellerine sarılıp öptü.

– Ne kadar güzel. O da masalın sonunu değiştirmek istiyor, sen de. Yaşasın!

Masalın sonu değişti. Bayan Houlbourk bir sabah uyan-
dığında kapısında bir demet kırmızı gül buldu. Bir de Jack
taptaze gülümseyişiyle yıllar sonra onun karşındaydı.

David, kışa girmeden güzel parçalar besteledi. Bunlardan en güzelini Jack ve Bayan Houlbourk'a armağan etti. İlk kar düştüğünde, bembeyaz bir güzelliğin üstünde, sevgi dolu bu beste herkesin içini ısıtmıştı.

Beklenmedik Bir Şey

Bayan Holly'ye bir mektup geldi. Bu mektup uzun yıllar önce evden kaçan oğulları John'dan başkasından değildi.

Mektupta John, daha önce de yazdığını söylüyordu. En kısa zamanda orada olmak istediğini bildiriyordu. Ayrıca yeni doğan bebeklerinden ve baba olmanın güzelliğinden söz ediyordu.

Bayan Holly'nin gözleri parlamış, yaşlarla dolmuştu. Bu yaşlı gözler ateşli bir anne sevgisinden başka ne olabilirdi ki.

John, karısı ve bebekleri çok geçmeden geldiler. Evde herkes çok neşeliydi. Yıllardır süren özlem, Bayan Holly'nin yaptığı güzel yemeklerin yenmesiyle son buldu. David, Bay ve Bayan Holly'yi hiç bu kadar mutlu görmemişti. Onların neşesi David'i de coşturdu. Küçük kemancı, keman çalmasa olur muydu hiç? O gece David'in kemanının sesi her tarafı sardı. Karlar bile dans ederek yeryüzüne indi.

John, David'in kim olduğunu merak etmişti. Bu kadar güzel keman çalan bu güzel çocuk kimdi?

Bay Holly, David'in hikâyesini oğluna anlattı. David'in babasının buğday ambarında ölü olarak bulunduğunu söyledi. Onun üzerinden çıkan ve imzası bir türlü okunamayan mektuptan söz etti.

Oğluna,

– Belki sen bizden daha iyi görebilirsin. Bu adı köyde kimse okuyamadı. David de babasının adını bilmiyor, dedi.

John imzayı görür görmez:

– Aman Allah'ım, bu imza dünyaca tanınmış bir adamın imzasıdır, diye haykırdı. Eşine az rastlanır bir kemancının imzası.

Bu gerçek herkesi çok şaşırtmıştı.

Demek ki David, dünyaca ünlü bir kemancının oğluydu. Onun çok zeki, becerikli ve duyarlı bir çocuk olduğunu herkes biliyordu. Ama evlerine aldıkları bu çocuğun büyük bir kemancının oğlu olduğunu nereden bilebilirdi ki?

David de buna şaşırıp kaldı, gözleri kıvançla doldu. Böyle bir adamın oğlu olduğunu öğrenince o kadar mutlu olmuştu. Çünkü babası onun için kusursuz bir insandı. David babasına layık bir çocuk olacaktı. En az onun kadar güzel keman çalacaktı. Bunun için kendisine söz verdi.

David yıllar sonra da keman çaldı. Ne zaman keman

çalmaya başlasa aklına babası gelirdi. Onun sözlerini tekrarlayarak gururla hep kemanını çalardı:

"Kemanın sesini kalbinde hissetmelisin. Sen kuşlar gibi uçacak, gökyüzüne yükseleceksin. Aradın hiç eksilmeyen bir müziğin sesini duyacaksın. Her şeyin en güzelini yapabilme gücün olduğunu hiçbir zaman unutmamalısın. Kendine inanmalısın yavrum."

ATLANTİS'TEN GELEN YARDIM

Atlantisliler futbol oynar mı?

Fatih, astım hastası, futbolsever bir çocuk... Bir iddiaya girer. Zorlu iddiayı kazanmak için çok çalışır ama yine de yardıma ihtiyacı vardır. Atlantis'ten gelen yardım, Fatih'in hem iddiayı kazanmasını hem de kendi gücünü keşfetmesini sağlayacak mı?

144 sayfa

ÜÇ KORKUSUZ ARKADAŞ

İnancını ve cesaretini kaybetmeyenlere....

Stajer üç genç... Havacılık alanında çığır açacak yeni bir uçak... İlk iki denemesinde anlam verilemeyen kaza... Kazanın arkasında kimler var? Kaza değil, sabotaj mı? Kafa karıştıran olaylar ve çözmeye çalışan üç korkusuz arkadaş... Ve onları adım adım takip eden tehlike... Bu gizemli, heyecanlı maceranın bir parçası olmaya hazır mısın?

160 sayfa

Yılmaz Yeşildağ

Bişra Kaygın

12,5x21 cm

12+ Yaş

ordemyayinlari.com.tr

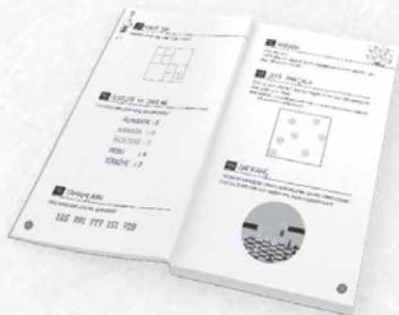

GENÇ BEYİNLERE

ZEKA SORULARI - 1

Bu kitapta yer alan 200 adet soru ve oyunla zekânızı geliştirebilir, bu sayede büyük başarılarla imza atabilirsiniz.

"Çok zekisin!" sözü kimin hoşuna gitmez ki!.. Zekâmızı geliştirip canlı tutmak bizim elimizdedir. Bunun en güzel ve en keyifli yöntemlerinden biri de zekâ soruları çözmektir. Bu kitapla eğlenceli zaman geçirirken farklı ve hızlı düşünme becerileri de kazanacaksınız.

 Serhan Büyükkeçeci

 128 sayfa • 12,5x21 cm

 10+ Yaş

erdemyayinlari.com.tr

Küçük Kemancı

Eleanor H. Porter

Önce annesini daha sonra ünlü bir kemancı olan babasını kaybeden Enriko, tıpkı babası gibi ünlü bir kemancı olmayı ister fakat zorlu bir mücadele onu beklemektedir.

Dünya Klasikleri

1. Çocuk Kalbi	14. Don Kışot
2. Gulliver'in Gezileri	15. Küçük Kadınlar
3. Monte Cristo	16. Pinokyo
4. Alis Aynalar Ülkesinde	17. On Beş Yaşında Bir Kaptan
5. Oliver Twist	18. Pollyanna
6. Deniz Altında 20000 Fersah	19. Heidi
7. Defne Adası	20. Moby Dick
8. Üç Silahşörler Kralın Hizmetinde	21. Kaptan Grant'ın Çocukları
9. Üç Silahşörler Kraliçenin Hizmetinde	22. Peter Pan
10. Sefiller "Kozet"	23. Düşler Ülkesinin Kralı
11. Tom Sawyer	24. Lassie
12. Küçük Kemancı	25. Demir Yolu Çocukları
13. Seksen Günde Dünya Gezisi	

ISBN: 978-975-501-311-4

9 789755 013114

f /erdemcocukkitaplari

📱 /erdemcocuk

🌐 /erdemyayin grubu

Yaş

3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15